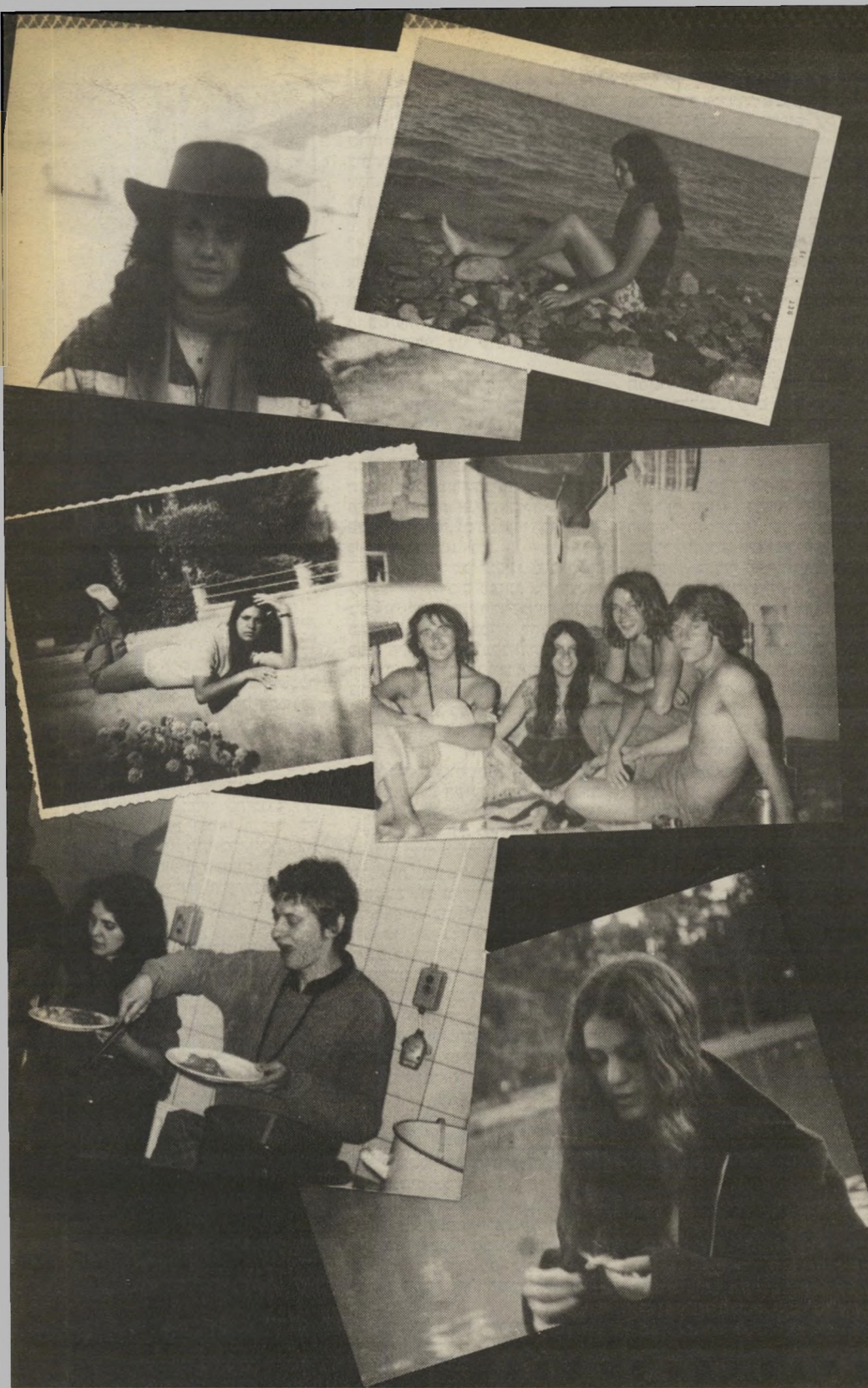

מסעות נורית: אלסקה, הודו, הולנד*
פרחים אשר יוכלו לעזור לאיון מצבים נפשיים...

מלח פשוטים. בשלב מסוים ראיתי את עצמי נוסעת לכיוון דרום. משהו מבפנים האץ בי. הרגשתי שאני חייבת ללכת ולברוק את הסיפור של בגואן.

לחיות את הרגע

הנצתי לשערי האשראם, המרכז הרחני שבו גר המאסטר. בשער עמד אדם צעיר, יפהותאר, לבוש גלישה אדומה וארוכה, שיער בלונדי שפז ארוך, עיניים מאירות. עברתי בשער, ותשיבתי בצד על אכן, והתייבתי באנשים. כולם נראו צעירים, בעלי עיניים וזרחות, הליכה קלילה. רמעות התחילו לזלוג מעיני מרוב הערגשות. הרגשתי שהגעתי למקום שיכלתי לקרוא לו בית. פתאום זינקה עלי מאחורי חברה מאמסטרדם, שהגיעה לשם חודש לפני. היא חיבקה אותי בחיבה. בקושי היכרתי אותה, כיוון שהיא רותה מאוד. עיניה נצצו, היתה סבך המון שיחתים. מאחור יותר נעמי רון

* בת 19 ביסטוף; באלסקה; בקר מונה בפונה בהודו; בת 18 בארץ. בקר מונה באמסטרדם.

ירדתי כמותה לפניי. הרגשתי שיש לו מסר חשוב לתת לי. במשך שנתיים התנגדתי לכל הק שור לבגואן. הייתי משוכנעת שאני יכולה, וצריכה, להתפתח בכוחות עצמי, למרות שאהבתי מאוד כל מה שקראתי בכתבים שלו. חברים שלי באמסטרדם תכננו לנו סוע להודו, והרגשתי שגם אני מוכרחה לנסוע לשם. היה לי כסף, מעבדתי כמבשלת במסעדה צימחונות. יום אחד, כאילו בתוך חלום, מצאתי את עצמי, לבדי במסוס, בדרך לנירדלה. בזמן הטיסה הייתי בפאניקה. כל הנוסעים היו מלוכסנייניי, מהמיד רחצהוק. הרגשתי ורה, לא שייכת. ציפיתי לראות יותר אנשים צעירים, עם תרמילים, בדרך להודו, מאשר אנשי עסקים קוריאיים.

ברגע שירדתי מן המטוס, ראיתי את כל ההורים במינסטרברמודה בצבע חאקי, כמו בתמונות של אבא שלי, מימי המנדט. פרצתי בחצוק אדיר, ששיחרר את הפחד. באותו רגע הבחנתי בבחור נושא תרמיל. זינקנו זה לעבר זה. שאלתי אותו: איפה היית עד עכשיו? הוא היה איתי במסוס, אבל לא קלטתי אותו. בהודו טיילתי לבדי. ישנתי בכתר

תמימה, לא הבנתי על מה הם מדברים. עמיר הצליחה לחסוך מעט כסף אחרי הצבא, בעבודה כפקידת-קבלה במלון טברייני. בגיל 22, אחרי שצברה די כסף, החליטה לצאת לדרך. התחנה הראשונה היתה אמסטרדם.

סיפורה נורית: באמסטרדם פגשתי אנשים מכל העולם. העיר הזאת פתחה לי את העיניים. גרתי על סירה באחת התעלות, בחברת מוסיקאים צעירים. העיר היתה מלאה באנשים שחיפשו את עצמם. בחצי השנה הראשונה הייתי שרוייה בחושך. הייתי כל הזמן במצב של קליטת דברים, התרשמויות עמוקות. לה בעולם, של מסוממים, מוריקים, זור נות.

יום אחד לקחה אותי חברה למסעדה צימחונות, שם מצאתי את קרדהאור הראשונה בחיפוש אחרי עצמי. היו שם אנשים אחרים, בעלי רמת מודעות גבוהה יותר, בעלי אורח-חיים נקי. הכרתי שם בחור בשם קארלוס, שדרכו התוודעתי בראשונה לקיומו של מאסטר רוחני מהודו, בגואן שריינג'י. ניש. אהבתי את קארלוס, יליד ארגנטינה, מהרגע הראשון. לא אהבה של אשה לגבר, אלא אהבה מסוג אחר, שלא

לא מרדה בחברה או בבית-הספר — זו היתה מרדנות פנימית, בבית. היא אהבה להיות הרכה לבד, אהבה שקט. הרעש שלושת אחיה הפריע לה. היא נהגה להסתגר בחדרה עם ספרים של פרידריך ניטשה, הרמן הסה ואיון ראנר.

בחופשות מבית-הספר היא נהגה לנסוע עם חברה לקיבוץ, שבו היו לה חברים, אבל רוב הזמן היא בילתה עם המתנדבים מחו"ל, ומהם קיבלה את הרעיון שאפשר לקחת תרמיל על הגב, לצאת לעולם ולגלות עולמות אחרים. השורות הצבאי עבר עליה בצריפין, כפקידה של רס"ר-מישמעת. את כל חברותי לקחו לתפקידים ביטחוניים מעניינים, היא מספרת, אני, כנראה, הייתי שונה. לא הצליחו להבין אותי, ולכן חיפשו בשבילי תפקיד פחות מחייב.

הבעייה היתה — איפה אני ואיפה מישמעת. הייתי החיילת היחידה בכ"ס שהסתובבה במינסכי חאקי לא תיקניים וחולצת חאקי של חיילים, גרר לה וארוכה, שאותה קיבלתי מידידים באפסנאות. השיער שלי היה ארוך ופי ראי, ולא אסוף ומסורר.

הוא הקריש שש שנים משנותיו האחרונות לחיפוש פרחים, אשר יוכלו לעזור לאיון מצבים נפשיים שונים. הוא היה אדם רגיש מאוד — הסתובב בשדות, הרגיש את האנרגיות השונות של הפרחים, וקיבל מידע. מתוך עצמו, למה כל פרח עשוי להתאים. הוא גילה 38 פרחים שונים.

אלה הם פרחי-הכר, כמו פרחי עץ האלון, חרל, זית, אבגר. קוטפים את הפרחים, שמים אותם בקערה מלאה במי-מעין טהורים, תחת קרני-השמש (באנגליה אין הרבה שעות שמש, וזוהי בעייה) למיספר שעות. האנרגיה של הפרחים עוברת למים. זוהי התמצית, שאותה מוהלים אחר-כך במעט אלכוהול, המשמש כחומר משמר.

התמציות עוזרות ומרפאות מצבים של ריכאון, פחדים שונים, עצבנות, עייפות מתמדת, חוסר ריכוז. הן אפקטיביות במיוחד עבור ילדים היפראקטיביים או הלוקים בקשיי-למידה. פרחי באך עוזרים גם להיפטר מכאבים בזמן המחזור-החודשי, ממיגרנות, מכאבי-ראש, מהרגלים בלתי-רצויים, כמו אכילת-יתר ועישון.

הפרחים גורמים לאדם להרגיש

סיפורה של הרפתקנית בת נחניה שהסתובבה זו שנים בשלוש יבשות, ולבסוף גילתה שאפשר לאזן את הנפש באמצעות תמציות של פרחים

הרס"ר היה מתחנן לפניי שלפחות לקראת התייצבות לפני מפקד-הבסיס, אאסוף את השיער ואכניס את החולצה למינסכים.

רוב שעות היום בצבא — לא היה הרבה מה לעשות שם — הייתי יושבת על כיסא מרופד גנוח, וצופה (המישרד היה על גיבעה קטנה) על העצים ממול. לפי דעתי, הייתי אן, בלי לדעת זאת, במצב של מדיטציה עמוקה.

ידידים מהבסיסים הסמוכים היו באים לבקר אותי. לפעמים היו שואלים אותי, בשקט, שאף אחד לא ישמע: את מעשנת סמים? אני, ילדה נתיניתית

קרוב יותר אל עצמי, רגוע יותר ויציב. רתי. יש לו יותר אהבה, לעצמו ולא-חרים. יש לו גם יותר סבלנות וסובי-לנות, וזה חשוב בארץ, כיוון שרמת האגרסיביות והעצבנות כאן היא גבוהה במיוחד, יותר מאשר בארצות אחרות שבהן חייתי.

מינסכים לא-תיקניים

ורית עמיר נולדה בנתניה. היא היתה מה שקוראים "ילדה טובה", עד המרדנות שלה, בגיל העשרה. היא

על פיסגת ההימאליה

אחרי חודשיים של שהות באשראם בהודו, הבנינה נורית שיש לה עוד דרך ארוכה וקשה לעבור, מבחינת העבודה על עצמה. התראפיה, לדבריה, זה סיפור שלפעמים הוא מעויף מבחינה נפשית. קשה להתמודד עם כל הדברים אשר מגלים עמוק בפנים. כדי להינפש, היא החליטה לעלות, לבדה, להרי ההימאליה. אחרי 10 שעות של נסיעה בדרך מפותלת, באוטובוס הודי ישן, במצב של נטייה להתפרקות, היא הגיעה לקהילה טיבטית, בפיסת הר, ושם היא שהתה במשך שבועיים. זהו, אגב, מקום מושבו הקבוע של ה"דאלאי-למה", המנהיג הרוחני המפורסם.

ב"בתי ההימאליה יש אנרגיה מאוד מיוחדת, הפותחת אותך להסתכלות עמוקה יותר", אומרת נורית. "אני לא יודעת מה הסיבה לכך, אולי גובה המקום, אולי זה מפני שהרבה מורים רוחניים חיו ומתו בהרים אלה. קיימת שם אווירה חזקה מאוד של צלילות-דעת. בכפר הטיבטי פגשתי אנשים מיוחדים, לה היה סוד מיוחד: כדורים למניעת הריון, שהיו עשויים משיבצה סוגי צמחים, שגדלו על ההימאליה. אשה שלא רצתה להיכנס להריון היתה צריכה לקחת שיבצה כדורים, במשך שיבצה ימים, בתחילת השנה, וכך היא היתה מוגנת מהריון במשך שנה שלמה. השיטה הזאת היא בהחלט יעילה. הרופא הטיבטי, שלא כמו הרופא המערבי, רואה את האדם, את פנימיותו, ומוזהה מייד כל מחלה, המתבטאת בגוף האנושי (ההילה) של האדם שלפניו. בכדי להיות רופא טיבטי לא מספיקות כדור שנות לימוד ברפואה. הוא חייב גם להיות רגיש למוחות מבחינה רוחנית (בדרגת למה, בשפתם). הוא חייב לראות את הבנאדם ולהתייחס אליו ואל גופו כאל יחידה אחת שלמה. בעולם המערבי קוראים לזה רפואה הוליסטית.

בכפר היה בית-חולים קטן. באתי לטיפול אצל אחד הרופאים. הוא לא שאל אותי שום דבר, רק עשה כמה סיבובים מסביבי, בלי לגעת בי. הוא קבע שאני סובלת מחולשה ומעייפות בגלל דליפת אנרגיה, ונתן לי כדורים, עשויים מצמחים טיבטיים, שאותם הייתי צריכה ללעוס עם מים חמים. הכדורים פתרו לי את הבעייה, כוחותי חזרו אליי.

בכפר הזה קיבלתי מסר, ראיתי את הייעוד שלי בחיים, את הפוטנציאל הטמון בי, את מה שעומד לקרות לי בעתיד. בתום השבועיים הרגשתי שאם לא אעזוב את המקום מייד, אשאר שם לעולם."